

tatum capeffendarum, vehemens contentio alicuius honorificè superandi. μάζης. Carion videtur inter edulia delicatiora μάζαν reponere. Id quod si est, de ea mazæ speciei intelligendum, quæ ex farina, sale, lacte, vel oleo conficiebatur, quandoque etiam ex vino subigebatur. Fuit hæc species non solû humanis vsibus dicata, sed & Diis ipsis sacra. Sed quid si de suo more, i. ridicule & facetè, μάζαν & φακῶν inter lautitias collocet? vt dicat mazæ & lētis satietatem esse, perinde ac si diceret, homines esu raparum & fabarum quandoque satiari. Nam maza fuit quæ ex farina, sale & aqua tātum fiebat. Propterea qui hoc cibo vitabant, dicebantur ἀλιτοσιτέιν, quasi farina sola vesci, quomodo qui pane vescerentur, ἀρτοσιτέιν. Panem autem à maza seiungi ipsemet indicauit, vt quem primo loco posuerit, pane verò mazam fuisse deteriorem, Græcorum prouerbiolo probatur: ἀγαθὴ ἔστω μάζα μετ' ἀρτον, i. post panem maza etiam bona est. Memoria enim datum est in apparatu conuiuiorum mazam primum apponi consueuisse, postea panē. Pane autem consumpto amplius esurienti ad mazā erat recurrendum. Porro mazam nō vsquequaque à pane alienam fuisse vel hinc credas, quod nōnulli eam interpretētur στυφίον ἀρτιον, rigidum & austerum panem. Athenæus certè inamœnum cibū fuisse testatur his verbis: Πεινῶντι ἀνδρὶ μάζα τιμιώτερα χρυσῷ τε, καὶ λέφαντος, i. Maza esurienti homini charior est auro & ebore. Quod ad Lentē attinet, quam mazæ subiungit, hoc scitur, legumen esse vilissimum, aciei oculorum graue, stomacho, intestinis, neruis, pulmōni & capiti valde noxium, vt le-

A gumine tam insuauis & incōmodo, minimè mirū sit aliquem posse satiari.

Σχόλια. Φακῆς. ] φακός ὄστιν ὁ ἀνέψυτος, φακῆ δ' ἡ ἐψυμένη περισοῦται ἡ ἄσπερ σικκῆ ἀμυγδαλῆ & τῶν αὐτῶν. Θεόφραστος, καλλίον δ' ὁ σικκῆ πρὸς ἀφάρρυνε τὸν φακὸν ἐψέειν.

GERARDVS. Οὐδὲίς μεσός. ] Quoniā crescit amor nūmi quantum ipsa pecunia crescit. Cūque rerū ferè omniū cupiditates in senectute remittantur, & languescant, locupletibus tamen cum astate cōgerēdarū opū magis ac magis crescit amor. ἄλλαν. Ferunt duo fuisse talentorum genera; minus quod libras valebat sexaginta, & maius, quod octoginta. Quanquam hoc nomen per se positū, i. sine distinctione maioris & minoris, maximam pecuniæ summam notat, vt cū Tantalī, & Pelopis talenta dicimus, opes immensas significantes.

Σχόλια. Ἐκκαίδεκα. ] οἱ χράφοντες ἐξ ἑκαδέκα καὶ φάσκοντες ἔτω καλλίον χράφειν, ἐπεὶ οὐ ἔστιν ἐξ ὑποθέσεως ἵνα συμφώνη ἑπαγομῆς ἐν γῆν, ἢ καλῶς οἶμαι λέγεται καὶ ἡ ἴσον διότι τῷ ἐκπὸ καὶ τῷ ἐκπὸς καὶ διότι τῷ ἐκπὸς λέγεται πύρετ. ἢ γὰρ μόνον ἐν τῇ υποθέσει τῷ ἐξ ὑπέρι, ἀλλὰ καὶ ἐν ἑτέροις, ὡς δηλοῖ τῶ ἐπιρῆμα. τῷ γὰρ ἐκπὸς, ἐκ τῷ ἐξ ἑως γέρονε. καὶ τὸ ἐκπὸς, ἐκ τῷ ἐξ ἑως καὶ τὸ ἐκπὸς διότι τῷ ἐξ.

GERARDVS. Κἢν προῦ ἦν. τῶν. ea sedecim talenta accumulauerit, ἢ alioqui, si non poterit eam summam perficere. ἢ βιωτῶν, ἀβιωτῶν, non putat plenè se vivere, sed languidè victitare, vt vita illi videatur & acerba, planèque indigna nomine vitæ. εὖ cum πάνυ ἵγε, admodum bene, & ex animi mei sententia: τοῖ expletiuum est.

Πλῶν ἐν μόνον δέδοικα. Χρ. Φεάζε τῆ πέει. Πλ. Ὅπως ἐγὼ πλὴν δὴ ἀμιν, ἠὲ ὑμεῖς φατὶ ἔχειν με, ταύτης δεσπότης γῆν ἔχωμαι. Χρ. Νῆ τὸν Δί. ἀλλὰ καὶ λέγουσι πάντες ὡς Δειλότατον ἐστὶ ὁ Πλάτος. Πλ. Ἡ' κίς, ἀλλὰ με τοιχωρύχος πὶς δέβαλλ'. εἰς δὲ γάρ ποτε, Οὐκ εἶχεν, εἰς πλὴν οἰκίαν, ἢ δὲν λαβεῖν,

Hoc præter unū, quod metuo. CH. Quidnā, cedo? PL. Vereor, vt hanc potentiam, qua præditum Me vos esse affirmatis, ego vnquam consequar. CH. Sanè verò: sed illud omnes didicitant, Plutum rē esse timidissimam. PL. Nihil minus: Sed olim quidam perfossor parietum me ita Calumniatus est: qui cū in meam domum Tacitè irrepisset, nihil asportare potuit,

Σχόλια. Πλῶν ἐν μόνον δέδοικα. ] τυφλὸς γὰρ ὢν ἐδωάμαι ἐπελθεῖν, εἰ καὶ μοι τῶ αὐτῆ δὴ ὑμεῖς ἔστι. δέον οὖν ἔστιν ἀνακλέψαι με. Ἐ δέδοικα μὲν ἐγὼ ἀμεταβάτως, δειλότατον δ' ἕτερον πρὸς ἀγριατικῶν σιωπασόμενον.

GERARDVS. Τῆ πέει. ] Præpositio locum mutat: postponitur enim suo casui, idcirco accentus etiam locus mutatus est. Alioqui dictum esset, πλὴν τῶ, vbi τῶ pro τινος capitur. πλὴν δὴ ἀμιν. Mutata est constructio. Accusatiuus enim pro genitiuo ponitur. Ordo communis syntaxeos hic esset, δέδοικα ὅπως γῆν ἔχωμαι δεσπότης ταύτης τῆ δὴ ἀμιν, ἠὲ ὑμεῖς &c. Hoc fecit vicinia relatiui & antecedentis, quæ non rarò cōtra regulas communes, casus nanciscuntur eosdem. Quid est quod ait, vere ri se ne non eam assequatur potentiam, quam ipsi inesse dicunt? Nouit ex eorum rationibus quātum possit, sed vim suam, maxima ex parte, nullam fore credit, si cæcus esse pergat: Chremylo autē visum pollicenti non satis fidit. Et quoniam suspectum Iouem habet, non audent aperte dicere, vereor ne non per vos mihi visus restituatur. Plutum autem hoc sentire, & Chremylum idem intelligere, quæ sequuntur manifestè probāt. Trāsēuter hoc dicē-

dū ὅπως hīc significare ὅπως μὴ, vt ne. Quod Latini planè imitantur, dū dicunt, verba hæc, vereor, metuo, timeo & similia, idem efficere, vel cum negatione, vel sine negatione, vt vereor ne veniat: & vereor vt veniat.

Σχόλια. Νῆ τὸν Δί. ἀλλὰ τῶ λέγουσιν. ] ἢ σὺ μόνος λέγεις αὐτὸν δειλὸν, ἀλλὰ τῶ πάντες. τῶ τῶ ἔπει, ἐπειδὴ ὁ πλάτος εἶπεν, ἐν μόνον δέδοικα. τὸ δ' ἢ τῶ Δία, κατωμοτικῶς ἀντὶ τῶ ἔση κύριος τῶ δὴ ἀμιν.

GERARDVS. Νῆ τὸν Δία. ] Verba hæc cum iureiurando affirmationem habet; hoc sensu: Eris per Iouē potētia tuæ cōpos, cui melius exercendæ visus tibi nō defuerit. Post illa transit ad aliud, ἀλλὰ καὶ. Sed omnes hoc de te etiā dicunt quod sis pauidissimus, vt nemo est quin tibi eas virtutes tribuat, ita & ab omnibus hoc tibi vitio datur. Aliter alij accipiūt, vt nimirū hīc sit prima orationis pars imperfecta, quæ sequentia respiciat, vnde sensum perficit, hoc modo: νῆ τῶν Δία, ἢ σὺ μόνος λέγεις αὐτὸν δειλὸν, id est per Iouē tu nō es solus, qui te formidolosū ais, ἀλλὰ τῶ λέγουσι πάντες ὡς δειλότατον ἔστι ὁ Πλάτος, i. sed per omniū etiā ora circūfertur, Plutū τῶ esse meticulosissimā. Plutū autē τῶ se timidū indicasse,